

Sygn. akt II CSK 272/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.
przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 319/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na występowanie na jej tle dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze z nich ma dotyczyć zakresu *pactum de forma*: czy zastrzeżenie formy co do zmiany umowy obejmuje zlecenie dodatkowych prac. Kwestia ta nie budzi wątpliwości - prace dodatkowe mają charakter akcesoryjny względem prac głównych, zatem ich zlecenie jednoznacznie stanowi zmianę umowy głównej przez rozszerzenie obowiązków obu jej stron. Zupełnie wyjątkowo *ad casum*, gdyby przemawiał za tym charakter prac dodatkowych, można by je uznać za odrębne. Kwestia ta nie wymaga zatem wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. Drugie zagadnienie dotyczy tego, jakie są konsekwencje zastrzeżenia w umowie między przedsiębiorcami formy pisemnej bez wskazania sankcji za jej naruszenie, skoro z art. 74 § 3 k.c. wynika, że sankcja zastrzeżenia formy pisemnej dla celów dowodowych nie znajduje zastosowania. Kwestia ta nie wymaga jednak wyjaśnienia na tle tej sprawy. Spór między stronami dotyczy bowiem wynagrodzenia za roboty dodatkowe. Tymczasem w odniesieniu do zmiany umowy, skoro co do zasady tak trzeba traktować rozszerzenie zakresu świadczeń stron, a nie jako samodzielny stosunek prawny, strony wyraźnie przewidziały sankcję dla niezachowania formy pisemnej - *ad solemnitatem*.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.